

A kígyó közelgése

*A száraz fű zizegése,
a kavicshorzsoló nesz
csupasz és hűvös iramlásra vall.*

*Csúszómászó villám — a Sarkcsillaghoz
most köti ki pengésig ezt az estet;*

és elhallgat a dal,

mint a megpattant húrban.

*(Két túlfeszített csend között,
a lélek záróráján.*

*A dobok belsejében
forró feketeség remeg,
por-mozit perget az ábránd.*

*Mint csigába csavart kötélcsomó,
üresen örvénylik magában
egy rég föltett s ottfelelt hanglemezt.)*

*A szikkadt fű zizereg csak.
S a kavicsokon hűvös horzsolással
a kígyó sem neszez.*

Porfészek kánikulában

*Ó torony magasán, lám,
körben, négy óra ül:
négy lusta légy, ki lábán
hallgatást köszörül.*

*Bim-bammal cihelődik,
s elmegy, mint jött, a dél.
A tátott harang földig
lógatja kötelét.*

*Kész csoda egy komondor,
mely a csurgó felett
a fahídon csatangol,
s ugatja a vizet.*

*Vérágas ég... A hő szét-
szívja a szemgolyót.
Köpnél — meddő vesződés.
Szárzatat nyel a szilvafa:
vén ádámcsutkaként kotog.*

*S hiába üt ki szivárvány
pillák sós gyöngyein.
Személyvonat zihál. Tán
reggel füttyöng megint.*

*Mint szájpapláshoz, szárad
az éghez már a föld.
Este lesz — s hallgat. Fáradt.
S nem nyelvel. Nem pöröl.*

*S mikor zsalukat zárnak
a házakon körül:
nagy, befalazott szárnyak
csattognak legbelül.*

3 × 5 sor a múlandóságról

*Milyen rossz bűvész ujjbögyén pörögsz, Föld,
így, pottyánás előtt?
Az élet nyitvatermő és örökzöld;
de a fenyők magvát bárhova pöcköld —
csak e sárgolyón teremnek meg ők!*

*

*Mezítlábasan sarkig rúgta ki
a halál ajtaját.
Aztán: féllábon ugrált, mint aki
hibbant, talpából szálkát ráncigált...
Meg sem mukkant: mit látott odaát?*

*

*Tapsolt a lepke szüntelen magának,
míg himporosan röpdösött.
A hangyaboly — sok csöpp, mogorva állat —
estig nem kímélt állkapcsot, se vállat;
s mint alkony a Napot, ásta el a színes dögöt.*